ARTĂ ŞI SPORT

(Urmare din pag 13-a)

Petru Comarnescu, în calitate de apreciat cronicar plastic, ne putea spune lucruri interesante. Şi, după cum veţi vedea mai jos, nu ne-am înşelat în previziunile noastre. Regretăm doar atât: că nu am putut reda, integral, toate cele destăinuite de către d. Comarnescu. Sperăm să nu fim în deficit nici aşa:

— „Nu sunt un mare sportiv, dar totdeauna m'a preocupat şi problema sportului. Când am ieşit din liceu, am practicat puţin boxul, cu profesorul Teică, pe atunci fruntaşul acestui sport, dar curând a trebuit să renunţ.

Într'un stat cu democraţie populară, însemnătatea sportului este mai mare ca oriunde, sportul având menirea de a desvolta şi îmbunătăţi însuşirile fizice şi morale ale întregului popor. Nu toate muncile asigură această desvoltare fizică. Sportul îşi are rostul chiar şi la ţară, unde ţăranul îşi oţeleşte fizicul la muncă, dar munca nu îi poate desvolta toată structura trupească, aşa cum o face sportul. Nu mai vorbim de binefacerile

MIRCEA ŞEPTILICI

sportului în aer liber, pentru muncitorii din fabrici sau cei din birouri.

Dela îmbunătăţirea sănătăţii până la modificarea structurii fizice şi dela armonizarea mişcărilor fizice şi sufleteşti la construirea unui nou fel de viaţă — rostul şi răspunderea sportului sunt imense, în întreaga colectivitate.

II. Între artă şi sport, legăturile sunt multiple. Sportul oferă un material viu şi optimist scriitorului, pictorului, sculptorului şi arhitectului. El aduce conţinuturi de viaţă, ce impun alte forme de expresie şi o altă mentalitate. Nu e vorba numai de a descrie în poesie sau în roman un match de box sau de football, ci de a reda substanţa nouăi feţ de viaţă, cu toate urmările lui. Ritmica şi vitalitatea sportivă modifică, astfel, forma scrisului sau a viziunilor. Scriitorii, care sunt şi sportivi, scriu cu altă vigoare, luminozitate, optimism decât cei care trăesc în aerul stricat sau se tem de curent.

Sportul impune alt stil, stilul omului liber şi armonios, nu un stil de om îmbolnăvit şi grijuliu la orice schimbare de temperatură şi vânt. Alt suflu, alt ritm, alte armonii capătă arta dela sport, precum sportul capătă dela artă o esteticizare pusă în slujba marilor valori sociale.

*

Cui ne-am adresat? Actorului MIRCEA ŞEPTILICI sau sportivului MIRCEA ŞEPTILICI?

Pentrucă dacă Mircea Şeptilici este astăzi un „nume" în teatrul românesc tot astfel el a fost în trecut un „nume" în sportul românesc.

Iată ce ne răspunde actorul:

— „SPIRITUL de echipă, tovărăşia de sport, ne dau oameni întregi — adevăraţi oameni — cari la fel ca pe terenul de sport ştiu şi în viaţa de toate zilele să lupte pentru victorie.

CAT PRIVESTE contingenţa între artă şi sport ea este hotărît foarte mare şi să ne gândim numai în plastică unde a existat o mare influenţă sportivă.

DISCOBOLUL aruncătorul cu lancea, Mercur, Marathonistul ne arată suficient că sportul a fost totdeauna o sursă de inspiraţie pentru artă.

IATA aşa dar că sportul şi arta au făcut de totdeauna „casă bună".

*

Desenatoare şi pictoriţă de real talent, d-na VALENTINA BARDU şi-a cucerit cu preţul unei munci asidue, un loc de frunte în ierarhia generaţiei sale. Dese ne sale atât de viguroase, atât de pline de sevă, se încadrează în rândurile celor mai valoroase opere bazate pe principiul realismului socialist.

Iată ce ne răspunde d-sa:

I. Nici nu cred că mai este nevoe să accentuez importanţa pe care o are sportul într'un stat cu democraţie populară. Sportul este tot atât de necesar pe cât de necesară este munca. Să nu crezi că exagerez. Omul este menit să se desvolte şi să-şi îmbunătăţească permanent condiţiile de viaţă şi de existenţă. Or acestea toate nu se pot face decât prin muncă şi sport. Numai prin asta. Şi brigăzile de voluntari unde sportul are rezervat un loc de cinste, îmi adeveresc cuvintele. Într'un stat cu democraţie populară nici nu se poate concepe un tineret fără aer, fără lumină. În ce mă priveşte, eu cred în sport, şi îl susţin, atât cât pot, din toată inima.

II. Mă interesează concursurile sportive pentrucă noi artiştii români, şi în special tinerii artişti, trebue să ajungem să creiem lucrări de bază în acest domeniu. Corpul uman interesează în cea mai mare măsură pe artistul plastic. Sensul de mişcare, forţa virilă a atletului, creiază un avânt extraordinar care se cere pus pe pânză sau mulat în ipsos.

Dacă mi se va cere, voiu fi fericită să pot lucra afişe sau desene reprezentând sportul şi adepţii lui. Cred că mulţi, cred că majoritatea artiştilor dornici de progres gândesc ca mine. Pentrucă noi lucrăm prin oameni şi pentru oameni. Ori sportul nu ne invită decât la asta!

*

H. NICOLAIDE este unul dintre cei mai gustaţi actori ai teatrului aşa zis „uşor". Comic de inepuizabile resurse, apreciat autor de reviste şi un spirit în continuă efervescenţă, H. Nicolaide a ţinut să ne răspundă, de astă-dată, serios:

— UN om boala îşi tratează dar nicidodată sănătatea. Prin sport se ajunge la o tratare sau — dacă vrei — la o întreţinere a sănătăţii. Sportul este tot atât de util trupului cât este şi cartea creerului. Deaceea el trebue să devină un bun neconstestat al poporului.

2. TEATRUL îşi are origina în Jocurile Olimpice, în toate acele dansuri ale lui Dionisos.

Deci după cum întâi a fost cuvântul... tot astfel întâi a fost sportul şi din el a purces arta!

TANŢI SOVIANI-TEODORESCU

Mai este oare nevoe de a răspunde dacă există vreo contingenţă între artă şi sport?"

*

TANŢI SOVIANI-TEODORESCU este o tânără speranţă a Naţionalului. Creaţiile ei din „Mary Stuart" şi „Arleziana" au făcut-o suficient de cunoscută şi apreciată.

Felul cum îşi pregăteşte valorile, marea ei pasiune pentru teatru, sunt argumente care pledează pentru apropiata sa consacrare.

Am întâlnit-o la matchul ITA—CFR şi natural am întrebat-o despre sport.

„— Desigur, sportul este un imens isvor de inspiraţie pentru creaţiile artistice. Şi le are în toate, şi în cinematograf scenariile cu subiect sportiv şi îşi revendică din ce în ce, un loc mai important în preocupările autorilor. Noi actorii am fi fericiţi să putem juca în cât mai multe piese a căror acţiune să graviteze în jurul unui conflict dramatic bazat pe sport. Personal, sunt o sportivă convinsă. Practic frecvent gimnastica şi merg cu regularitate la matchurile de football.

*

...AŢI VĂZUT din cele de mai sus ce cred oamenii noştri de artă şi cultură despre sport şi cei ded caţi lui. Simb oza care trebue să existe între aceste trei domenii de activitate, de primordială importanţă pentru v itorul statului nostru democratic popular, va deveni — curând — un fapt împlinit. Şi cine ştie poate că la numărul 2000 nu vom mai întreba pe interv'ewaţii de azi ce CRED despre sport ci CUM practică sportul...

Nicu Naumescu şi M. Godeanu

„NU VOM PRECUPEŢI NICI UN EFORT PENTRU A INCRUSTA PE RĂBOJUL SUCCESELOR PUGILISTICE NOUI IZBÂNZI"

O discuţie pe marginea programului internaţional cu V. SECOŞAN, GH. FIAT, FR. AMBRUŞ, E. MĂRGĂRIT, L. BORDUZ şi I. BOAMFĂ

FEDERAŢIA ROMANĂ DE BOX, şi-a fixat activitatea — în ceeace priveşte raporturile cu străinătatea — pe anul în curs. Pe baza acestui program putem afirma că 1948 reprezintă în istoria pugilismului românesc un an de răscruce. Nicicând calendarul pe care l-a prezentat acest for, nu a fost mai bogat, mai plin de promisiuni ca acum.

Dealtfel, pregătirile au şi început, ele urmând a se desfăşura într'un ritm din ce în ce mai accelerat. Cu ocazia ultimei gale de verificare ce a avut loc de curând la Bucureşti, am stat de vorbă cu câtiva dintre cei ce intră în vederile comisiei de selecţie.

Special ne-am adresat celor mai remarcabile talente ale boxului amator. Iată ne aşa dar stând de vorbă cu binecunoscuţii Gheorghe Fiat, Vasile Secoşan, Lazăr Borduz, Ion Boamfă, Francisc Ambrus şi tânărul Eustaţiu Mărgărit. Absolut toţi sunt oameni „cu greutate" în categoria respectivă, mai mult, sunt chiar campioni naţionali, cu excepţia reşiţeanului Borduz care es e aureolat de titlul balcanic, cucerit cu prilejul con-

EUSTAŢIU MĂRGĂRIT

cursurilor din 1947. Aşa dar, şase veritabile vedete ale sportului cu mănuşi. Este deaceea şi explicabilă necesitatea de a ne adresa lor „cu mănuşi", nu de alta, dar dacă nu reuşeşti să le intri în graţie, nu mai poţi fi sigur de o existenţă liniştită.

Punem prima întrebare:

— „Ce părere aveţi despre politica de însănătoşire a cadrelor amatoare şi cum vedeţi desfiinţarea profesionismului în box?

Răspunsul ţine să-l dea campionul naţional la categoria muscă şi totodată antrenorul cen rului pugilistic din Reşiţa, V. Secoşan.

— „Aş avea foarte multe de spus în această privinţă. Voi căuta să fiu însă cât se poate de scurt pentru a nu vă răpi din timp şi apoi pentru a da posibilitate şi celorlalţi să răspundă la interogatoriu.

Sportivul bun este întotdeauna dublat de un muncitor bun. Desfiinţarea profesionismului arată odată în plus, că actualii conducători ai vieţii noastre sportive sunt călăuziţi de cele mai sănătoase principii. Vom căuta să demonstrăm publicului că „purtătorii herminei albe" pot oferi lupte mai pline de elan şi spectaculozitate, decât majoritatea celor avizi de bani".

Cea de-a doua întrebare am adresat-o grupului de pugilişti, lăsându-i apoi, să răspundă, pe rând.

— „Programul internaţional este oare bine întocmit?, în aceiaşi ordine de idei vă rugăm să răspundeţi, care sunt şansele echipei naţionale în disputele cu străinătatea?

GH. FIAT:

— „Nu ştiu dacă există cineva care să aibă ceva de reproşat celor cari au definitivat programul. Eu personal vreau să arăt că până acum nu am avut ocazia să văd un program mai bine pus la punct ca acesta. Întâlnirile pe care le avem de susţinut în compania reprezentativelor străine, ne oferă prilejul de a putea să ne cunoaştem şi bine înţeles să ne apreciem adversarii. Vom reuşi astfel să întărim legăturile de prietenie cu sportivii statelor vecine; e ceeace noi dorim din toată inima".

FRANCISC AMBRUŞ:

— „Echipa naţională poate aduce tinerei *Republici Populare Române*, o serie de victorii, pe care le doreşte din toată inima. Vom primi replica Ungariei, Cehoslovaciei, Bulgariei şi avem toate motivele să sperăm că ne vom achita onorabil de însărcinarea primită. Un lucru e cert: nu vom precupeţi nici-un efort pentru a încrusta pe răbojul succeselor pugilistice noui izbânzi.

EUSTAŢIU MARGARIT:

— „Vreau să cred că băeţii vor

face o figură deosebit de frumoasă peste hotare. Dealtfel, echipa naţională, aşa cum a început să se profileze, va cuprinde cele mai în formă elemente".

LAZAR BORDUZ:

— „Sunt sigur că turneul internaţional pe care îl vom întreprinde anul acesta, va avea repercusiuni binefăcătoare asupra calităţii boxului nostru. Nu putem afirma că ne vom întoarce plini de glorie, dar menţionăm că plecăm dornici de noui cunoştinţe în materie. Vrem să învăţăm pentruca apoi la rândul nostru să putem preda. Amatori valoroşi avem din plin, dar şi aceştia vor trebui să-şi desăvârşească tehnica.

Ultimul care ne vorbeş e este braşoveanul IOAN BOAMFA, campionul categoriei semi-mijlocie. Iată ce ne declară el:

— „F. R. Box, a fost fericit inspirată atunci când a schiţat programul internaţional al acestui an. Deplasările lotului naţional vor contribui — aşa cum a spus şi Borduz — la ridicarea niveluiui actual al boxului românesc. Ţin să remarc apoi că ciocnirea cu UNGARIA, una dintre ţările cu o mişcare pugilistică de necontestată valoare, va avea darul să pună în adevărata lumină progresele înregistrate în ultimul timp la noi. Sunt încredinţat că rezultatele pe care le vom obţine, vor reuşi să satisfacă pretenţiile celor mai exigenţi. La Campionatele Balcanice de anul trecut, ROMANIA s'a afirmat drept una dintre cele mai complecte echipe, terminând înaintea vecinilor dela Apus. De atunci, boxul a făcut încă un pas înainte. E ceeace vom căuta să demonstrăm tuturor".

Emvas

ATLEŢII AMUZANŢI

(Urmare din pag. 6-a)

ION TARTAREANU, rugat de colegi să găsească soluţia, a umblat de colo până colo, a întrebat în dreapta şi în stânga, dar ne găsind pe nimeni se hotărăşte să plece el la Brasov. Şi fiindcă tot era în antrenament a pornit-o în trapul său mărunt pe serpentinele Timişului.

Pe seară a reapărut — tot în trap — ţinând triumfător în mână, biletele vizate şi zâmbind fericit că a reuşit să-l întreacă pe Gal, omul care îi bara de-atâta timp drumul victoriilor atletice.

Revenit la Bucureşti, tare încrezător în forţele sale, Tărtăreanu a continuat asidu antrenamentele. Şi astfel într'o zi când paşii îl purtau grăbit pe aleele din jurul lacului Floreasca şi-a adus aminte că trebue să treacă pe la preşedintele grupării pentru a ridica un premiu câştigat la un concurs anterior.

Foarte calm, aşa cum se găsea în costum de sport, a pornit spre Filantropia. Ajunge la locuinţa preşedintelui deschide din fugă poarta şi pătrunde în curte. Tot în fugă apasă pe butonul soneriei şi îşi continuă alergarea pe aleele micei grădini.

— Ce cauţi domnule aici? Isbucneşte mirată doamna alarmată de clopoţel, dar mai ales de spectacolul din grădina sa.

— Domnul Preşedinte e acasă? Întreabă calm Tărtăreanu continuind să alerge pe loc.

— Nu este! Nu vrei să intri să-l aştepţi şi să te odihneşti?

— Nu! Nu pot să mă opresc.

— Dar ce ai pentru numele lui Dumnezeu? Îl întreabă stupefiată doamna privindu-l cum continuă să alerge pe loc.

— Mă antrenez! Şi întorcându-se la stânga'nprejur, Tărtăreanu îeşi alergând pe poartă urmărit de semnele de mirare

din ochii doamnei şi ai vecinilor ce se strânseseră pe lângă gard.

...Să nu mai plouă pe atleţi

PE NAPOLEON DRAGNEA l-am văzut prima oară şi a doua oară şi a treia oară... Însfârşit de multe ori pe ANEF-ul întrecerilor duminicale

Lua parte cu regularitate la cursele de fond, cu bărbia în piept, cu pasu' domol, consuma în ture kilometrii curselor fără a se sinchisi de cei grăbiţi ce îl depăşeau mereu, sau de ironiile galeriei. Ata sosire era ruptă de mult. Terminaseră toţi concurenţii, dar Napoleon rula pe ultimii kilometrii cu aceiaş calm olimpian. Numai pe ultima linie dreaptă picioarele îi prindeau aripi şi într'un finiş formidabil trecea şi el linia sosirii.

Niciodată nu a abandonat. Întotdeauna a găsit însă explicaţii pentru înfrângeri, debitate fără economie de argumente grupului de puşti ce îl înconjura la fiecare sfârşit de cursă.

Toate acestea au fost în primul an al activităţii sale atletice şi în al 28-lea al vieţii.

În anul următor l-am întâlnit pe culoarele Federaţiei. Mi-a întins zâmbind o carte de vizită:

NAPOLEON DRAGNEA
preşedintele activ al
A. S. Tricolorul Românesc

Venise să prezinte un proect de acoperire a stadionului ANEF.

— Ca să nu mai plouă pe atleţi. Se pun din 10 în 10 m. stâlpi şi apoi acoperişul de sticlă.

— Dar aruncările cum se vor face?

— Elt simplu: printre stâlpi.

Mai târziu, am aflat că proectul i-a fost respins de Federaţie, iar „A. S. Tricolorul Românesc" s'a desfiinţat fiindcă dacă Napoleon reuşise să adune din mahala suficiente semnături pentru actul constitutiv, rămânea se nu numai singurul preşedinte activ dar şi singurul membru al clubului său...

In ţara fondiştilor

IN SUEDIA — ţara fondiştilor pe alb de zăpadă sau pe negru de sgură — nu-i deloc uşor să fi celebru.

Acesta poate este motivul pentru care Emile Manaire şi-a ales un stil propriu. Iată-l într'un 3000 m. rămânând de'a plecare în urmă cu 40—50 m. Recuperează apoi formidabil, la conducerea, apoi se opreşte pe loc. E depăşit, dar iar revine puternic în fruntea plotonului şi se detaşează atât de mult încât, la ultima tură, victoria lui pare sigură.

Dar el nu-i de acord. Se opreşte brusc şi îl aşteaptă pe al II-lea ca să-i spună în trecere:

— Trebue să fii nebun pentru a alerga pe o căldură ca asta!

Dar fantezia lui Manaire se manifestă cu reuşită egală şi la antrenamente.

Şi astfel nimeni n'a fost surprins când într'o după amiază el reuşeşte — cu mare uşurinţă — un 5'39" pe 2000 m. iar după zece minute porneşte într'o cursă de 3.000 m. în care realizează 8'45" sub motivul că s'a simţit bine în cursa de 2.000.

De altfel Manaire ar putea fi un bun fondist — este creditat chiar cu 14'42" pe 5 km. — dar el preferă să fie mai puţin iute decât Gunder Haegg, în schimb să se amuze şi să fie amuzant.

gh. epuran

PROBLEMA JUNIORILOR

(Urmare din pag. 8-a)

POLITECHNICA şi T. C. DOHERTY sunt cele mai reprezentative, nu satisfac de loc, privite prin această prismă. Căci, a avea 8 sau 11 juniori cu posibilităţile acestor cluburi este egal cu zero. Sperăm că viitorul va infirma spusele noastre, ceeace ne-ar mulţumi deplin.

BNR-ul, fără a excela, are 10 juniori, şi, ceeace e mai semnificativ: 8 dintre ei sunt sub 14 ani. Din nou am dori, pentru a nu ştiu câta oară, ca şi grupările ASA.; AMA; şi TELEFOANE, să-şi formeze cadrele respective.

Actualmente aproximativ 350 de juniori practică tennisul în ţara noastră Cifră, care, desigur că va fi cel puţin dublată în sezonul ce a început.

Realizări

CAPITOLUL REALIZARILOR federaţiei şi grupărilor privite sub acest aspect, este, şi aceasta nu trebue să pară paradoxal pentru nimeni, destul de bogat. Astfel, şcolile de tineret n'au lipsit nici ele de pe răbojul realizărilor de până acum.

Vara trecută, s'a organizat la Bucureşti, pe terenurile T. C. R.-ului o şcoală de tineret populată de zeci de tineri.

La Cluj, sub conducerea d-lui Rado şi cu concursul clubului Dermata, s'au ţinut cursurile unei şcoale asemănătoare, cu frequenţa a 30 elevi.

La Lupeni, Viscoza-Română şi Minerul, au girat, sub conducerea d-lui Gabor Zoltan, cursurile unei şcoli, numărând 20 elevi.

La Arad, gruparea muncitorească I.T.A. şi d. Grünwald în funcţia de conducător tehnic, au îndrumat cursurile unei şcoale, care a funcţionat vara trecută.

S'au organizat până acum două Campionate Naţionale, 1946—47 şi 1947—48, rezervate juniorilor sub 14 ani, campionate la ale căruia start s'au prezentat numai anul trecut 18 concurenţi, printre care şi provinciali, cu toată insuficienţa mijloacelor materiale.

Ceeace relese clar din toate da-

tele pe care le-am prezentat, e faptul că, atât conducătorii federaţiei, cât şi al majorităţii grupărilor din ţara noastră, se află pe drumul cel bun.

Proecte şi câteva sugestii concrete

VOM INCERCA în RANDURILE CE URMEAZĂ să sugerăm organelor în drept, câteva propuneri, care să le servească, în munca pe care o vor întreprinde. Iată ce propunem, după procurarea, bine înţeles a materialelor necesare, pentru şcolile de tineret de pe lângă cluburi:

a) mingiile, rachetele, etc. să poată fi găsite fie la club.

b) fie la şcoală.

S'ar da în felul acesta şi celor lipsiţi de materiale, posibilitatea practicării tennisului în condiţii bune.

In altă ordine de idei, se impune organizarea într'un număr cât mai mare a acestor şcoli de tineret, la care să nu predea decât instructori calificaţi. Aceasta ca o garanţie că îndrumarea tinerelor elemente va fi bine făcută. Deasemenea să se împartă elevii în diferite categorii după criteriul posibilităţilor.

Efectele salutare obţinute de primele realizări de acest gen, justifică suficient aceste propuneri.

După cum am mai subliniat, accentul trebue să cadă şi asupra îndrumării către o concepţie de joc modernă.

O altă sarcină pe care forurile competente trebue să şi-o asume este organizarea a cât mai multor competiţiuni pentru juniori.

Pentru aceasta propunem:

a) O cupă pe ţară rezervată în exclusivitate juniorilor, cu categoriile respective.

b) Respectarea cu strictete a măsurii luată de federaţie, care a decis odată cu elaborarea programului de activitate pe anul 1948, ca nicio organizare a vreunei competiţii de seniori, să nu se poată face fără a avea şi juniorii proba lor.

Două exemple elocvente

DEALTFEL, PUTEM DA SI DOUA EXEMPLE care ne edifică asupra felului cum este privită această problemă a juniorilor.

Astfel, la competiţiunile internaţionale dela *Paris* şi *Wimbledon* care sunt campionate oficiale ale F. I. L. T. (Federaţia Internaţională de lawn tennis), se instituesc pe lângă probele de seniori şi probe rezervate juniorilor, la care sunt invitaţi juniorii ţărilor care iau parte la probele principale.

Federaţia noastră a şi primit o invitaţie din partea Federaţiei engleze, pentru o junioară şi un junior ce vor lua parte la ediţia 1948 — a acestor Campionate.

AM INCERCAT IN RANDURILE DE MAI SUS să aruncăm o privire asupra felului în care conducătorii sportului alb din ţara noastră, au ştiut să considere problema cadrelor, a tinerilor care vor forma, camionii de mâine şi să ne expunem câteva sugestii.

Iar rezolvarea acestei probleme, nu va putea înrâuri decât pozitiv asupra standardului tennisului nostru, constituind în acelaş timp o biruinţă a sportului popular din tânăra noastră Republică, o biruinţă a tennisului, care rupând cu negura trecutului, va dovedi cu această ocazie cât de mult poate să influenţeze un regim ce acordă întreg sprijinul mişcării sportive, asupra desvoltării însăşi a unui sport.

I. MANOLIU

ORGANIZAŢIILE DE TINERET

(Urmare din pag. 11-a)

este foarte intens cultivat, aproape fiecare cămin având mese de ping-pong.

In anul 1947, ZWM-ul a procedat la o campanie sistematică de organizare a sportului. S'au înfiinţat 86 cluburi sportive complec-

te cu cel puţin câte 3 secţiuni fiecare, şi 174 cluburi cu câte o singură secţiune, aleasă după posibilităţile terenurilor respective. In total, s'au înfiinţat 260 de centre pe deplin organizate a căror activitate este supravegheată de câte un comitet format prin alegere şi compus din elemente responsabile, experimentate şi devotate cauzei educaţiei fizice şi tineretului. Aceste centre cu activiştii şi specialiştii ce se grupează în jurul lor constituesc baza sănătoasă a desvoltării ulterioare, care se va face simţită pe măsură ce va sporî utilajul şi vor fi formate noui cadre de instructori. Formarea acestora, constitue grija principală a ZWM-ului şi pentru anul 1948.

*

SE PREVEDE INSTRUIREA în centre proprii a cca 1000 de tineri şi tinere cari vor studia toate domeniile sportului, în special cele mai populare şi mai apte pentru a fi răspândite în marile masse. Afară de aceasta numeroşi tineri polonezi vor fi pregătiţi pentru Educaţia Fizică şi Pregătirea Premilitară cu care ZWM-ul lucrează în strânsă colaborare pe toate treptele organizatorice. Tot atât de favorabil se desfăşoară colaborarea cu celelalte instituţii cari duc o activitate sportivă: Sindicatele, Uniunea Generală a Ţăranilor, Liga Maritimă şi Liga Muncitorească. Colaborarea cu celelalte organizaţii de tineret devine din ce în ce mai strânsă. Ea şi-a găsit expresia în cursuri de ski, de cross, de box, atletism şi handball — concursuri cari au constituit, în acelaşi timp drept criteriu eliminatoriu în vederea formării reprezentativei tineretului polon pentru Festivalul dela Praga ce s'a desfăşurat anul trecut.

Când alergi după tren

(Urmare din pag. 12-a)

tul în chimie. Emil Zatopek îşi usca haimele după debutul.. în atletism.

Omul care se amuză alergând

COLACUL DE SGURĂ neagră e o nimica toată pentru EMIL ZATOPEK.

Inghite kilometrii cu zecile.

Când nu doarme se amuză... alergând. E singura lui distracţie.

RECORDURI PERSONALE ŞI BINEINŢELES CEHOSLOVACE
3000 m: 8 min. 8 sec. 8 zec.
5000 m. 14 min. 8 sec. 2 zec.

Dimineaţa în zori când ciripitul păsărelelor încetează deodată, vecinii ştiu că Emil Zatopek a eşit în lumea să-şi facă antrenamentul.

Seara însă trebue să suporte mai mult. Trece ca o nălucă pe lângă perechile de îndrăgostiţi şi la lumina lunii aceştia îl cred un nebun scăpat de cine ştie unde.

Intr'adevăr Zatopek se antrenează de două ori pe zi. Dimineaţa şi seara, iar pe pistă numai odată la două săptămâni.

„Nu va ţine mult!"

SUNT CUVINTELE DOCTORILOR.

Ciatină dureros din cap şi susţin că un asemenea fenomen este de scurtă durată.

Şi Zatopek în aşteptarea unei.. neadeveriri a celor spuse de medici — aleargă — alearg — şi iar aleargă.

Un stil obositor

IN ACEASTĂ PRIVINŢĂ marii specialişti sunt de acord. Emil Zatopeck are un stil imposibil, obositor..

Nu are nimic din eleganţa suedezilor. In schimb are picioarele rapezi şi plămânii de oţel.

Acesta este Zatopek primul favorit al probei de 5000 metri la J. O.

— b. —

INDUSTRIA AGRICOLĂ ARDELEANĂ S. A.
ARAD
Moară cu aburi, fabrici de spirt, drojdie comprimată, şi uleiuri vegetale.
Adresa telegrafică: INDAGRARA.
Nr. de în reg. în Reg. Com. 287/1931.
Cont la CEC Nr. 87011 TELEFON ARAD: 1800.
BIROUL BUCUREŞTI Str. Doamnei Nr 12. Et. V. Ap. 26
Tel. Bucureşti: 4.86.10 — Inter. 92